

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **M. K.**, nar., státní příslušnost, toho času pobytem
zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokát
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační
politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7**

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. OAM-677/ZA-ZA12-
VL16-2018**

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku, kdy rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. Žalobce podal žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí, neboť tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předchozím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

2. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Zejména poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a stejně výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavkům na přesnost a určitost, přičemž i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pro odůvodnění svých závěrů uvedl následující:
3. Primárně namítá žalobce nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Na řízení ve věcech mezinárodní ochrany se použije správní řád, a tedy i rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany musí splňovat požadavky na formu rozhodnutí, dle správního řádu. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu platí, že „ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2)“. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí nespĺňuje tyto požadavky. Předně není účastník řízení náležitě definován, kdy správní řád v ust. § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, odporuje ust. § 68 odst. 2, není tedy dostatečně určité, a tudíž je nezákonné. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Lze obecně říci, že jedním ze zcela klíčových je ve výrokové části každého správního rozhodnutí uvedení ustanovení kompetenční, tak aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat. Absence dalšího podstatného údaje v napadeném rozhodnutí tak dále podporuje závěr o neurčitosti výrokové části.
4. Po věcné stránce pak žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, a to bez ohledu na to, jak rozsáhlé je samo odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy velká většina tohoto odůvodnění sestává z konstatování zjištěných skutečností, respektive z přepisů vyjádření účastníka řízení a citací shromážděných podkladů, bez adekvátní reakce správního orgánu. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Správní orgán konstatuje, že nejprve se zabýval důvodností udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu na základě tohoto ustanovení jsou zcela protichůdné a

svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení a tento tvrdí, že svědčí o nepochopení tohoto institutu a podmínkách jeho aplikace. Správní orgán v napadeném rozhodnutí k odůvodnění svých závěrů o nedůvodnosti udělení azylu dle § 12 zákona o azylu uvádí, že žadatel nebyl ve své vlasti členem politické strany ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod. To však samo o sobě není podstatou a jediným důvodem, pro který by mohlo být přistoupeno k udělení azylu, kdy správní orgán ostatní faktory zcela ignoruje.

5. Výše uvedené posouzení důvodnosti řekněme politického azylu není natolik zásadní, neboť z dokladů a důvodů žalobcem konstatovaných je zjevné, že tento, spíše než takovouto formu politického azylu, požadoval udělení jiné formy mezinárodní ochrany. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany dle § 14, tedy tzv. humanitárního azylu lze poukázat na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatovat, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména při pohovorech konaných s ním jako žadatelem o udělení mezinárodní ochrany opakovaně poukazoval *na svou složitou životní situaci*, kdy tomuto hrozí v případě návratu do vlasti problémy *spojené s rodinným sporem o dům, kvůli čemuž již byl ve vlasti i napaden a byl na něho vyvíjen nátlak*. Ačkoliv si žalobce, respektive právní zástupce, je vědom toho, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a to ani subjektivní právo, tak na druhou stranu poukazuje na to, že však musí poukázat na to, že rozhodnutí v tomto smyslu musí být přezkoumatelné a nemůže být udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany založeno na pouhé libovůli, jak ostatně potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4Azs 31/2003, že je správní orgán, tedy Ministerstvo vnitra, limitován obecným zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně chráněných náležitostí právního a demokratického státu. Smysl tohoto institutu pak vymezil NSS v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2Azs 8/2004: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „*nehumánní*“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i za situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Posouzení je tedy vždy založeno na uvážení správního orgánu a soudy zde mají omezený rozsah přezkumu, nicméně zákaz libovůle platí pro všechny druhy rozhodnutí správních orgánů, tedy i v případě posouzení důvodnosti udělení humanitárního azylu. Zejména je nutno namítnout, že v případě žalobce je na místě zvážení právě možnosti udělení humanitárního azylu, kdy z okolností a popsanych skutečností je zjevné, že v případě žalobce by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalobce poukazuje na to, že dle jeho názoru lze jeho osobní problémy, navíc spojené s podezřením na TBC,

podřadit pod důvod pro udělení humanitárního azylu, když úvaha správního orgánu provedená v napadeném rozhodnutí představuje spíše než správní uvážení právě znaky libovůle při rozhodování správního orgánu, když správní orgán situaci žalobce zlehčuje. Žalobce předestřel správnímu orgánu dostatečně jasný a konkrétní „azylový příběh“, který jasně podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V tomto kontextu si dovolil upozornit na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992 (dále jen Příručka). Příručka se ve svých člancích 195 – 219 věnuje problematice „prokazování faktů“. V čl. 196 se uvádí: *„Je obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok. Často se však stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých vyjádřeních, jsou spíše výjimkou než pravidlem. Ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů V některých případech může být vlastně na posuzovateli, aby využil veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů, o něž by se žádost opírala.“* V článku 203 se dále uvádí: *„Poté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Jak je shora vysvětleno (čl. 196) je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého příběhu, a je pravdou, že kdyby toto stálo jako požadavek, většina uprchlíků by nebyla uznána. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností.“* Pokud tedy správní orgán konstatuje, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, není tento postoj nijak podložen a jde pouze o subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Správní orgán stejně odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomíjí obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Žalobce je tedy přesvědčen, že správní orgán pochybil, pokud odmítl poskytnutí azylu ve formě azylu humanitárního, přičemž při svém rozhodování překročil meze správního uvážení. Bylo povinností těchto orgánů, aby samy ověřily skutečný stav věci.

6. Posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 pak opětovně svědčí o naprostém nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude vrácen do státu, jehož je skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, zde konkrétně dle přesvědčení žadatele je tato újma spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižující zacházení nebo trestání (dle písm. b/ 14a odst. 2 zákona o azylu). Tato rizika přitom nelze vztahovat na hrozící nebezpečí ze strany státních orgánů, ale samozřejmě jakékoliv nebezpečí pro cizince v případě návratu do vlasti, ze kterého by pro něho rezultovala azylově relevantní újma. Dle názoru vyjádřeného NSS v rozhodnutí pod č. j. 2Azs 71/2006- 82 přitom platí, že *„Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolu č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven.“* Účastník řízení by se v případě návratu do vlasti dostal do oblasti postižené válkou, přičemž by byl nucen

pravděpodobně se do války zapojit, tedy by mu hrozila azylově relevantní újma. Správní orgán naproti tomu zcela odmítá možnost, že by účastníku řízení tato újma hrozila, ignoruje důkazy svědčící pro důvodnost žádosti žalobce, správní orgán tyto bez zjevného důvodu ignoruje a nijak nezohledňuje. Správní orgán se navíc při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany zcela nelogicky zabývá skutečnostmi, které žalobce nikdy v průběhu neuváděl a o které svou azylovou žádost ani neopírá. Naproti tomu poukazoval žalobce na zela konkrétní a důvodné nebezpečí pro jeho život, kdy se obává nejenom probíhajícího konfliktu, ale rovněž osob, které jej napadli v souvislosti s rodinným konfliktem. Navíc je ze strany správního orgánu odkazován žalobce na pomoc ze strany státních orgánů, ačkoliv ze správního spisu je zjevné, že s ohledem na bující korupci nelze na pomoc státních institucí spoléhat.

7. Žalobce uzavírá, že správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, když dokonce ty podstatné pro posouzení žádosti zcela ignoruje nebo dokonce uvádí zavádějící informace, své rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným. Z těchto důvodů se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a dále požadoval, aby soud závázal žalovaného zaplatit mu vzniklé náklady řízení.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, resp. údaje poskytnuté k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. Žalovaný při posuzování žádosti vycházel především z výpovědi žalobce, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv a svobod v zemi původu jmenovaného (na). Tyto informace jsou součástí spisového materiálu ve věci jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu pohovoru měl žalobce možnost sdělit vše, co považuje za podstatné z hlediska důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci byla rovněž dána možnost seznámit se s podklady, jež shromáždil správní orgán během předmětného řízení pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti též žalovaný odkázal na rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.

9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného jsou jeho snaha legalizovat si prostřednictvím mezinárodní ochrany svůj další pobyt na území ČR a dále obava z násilného jednání jistých osob s cílem přinutit jej převést dům, zděděný po rodičích, na jeho příbuzné. Jmenovaný se též vyjádřil k nedostatku práce ve své vlasti.
10. Správní orgán předně uvádí k pobytové historii žalobce, že tento pobýval na území České republiky na základě pobytových oprávnění za účelem zaměstnání ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), nepřetržitě od roku 2007 do roku 2017. Žalobce se dále dle jeho slov pokoušel legalizovat si na území České republiky pobyt žádostí o prodloužení uvedeného typu pobytu, z informací, jež jsou známy správnímu orgánu z jeho činnosti, taková skutečnost však nevyplývá. Z důvodu jeho následné nelegálnosti pobytu na území České republiky s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, v důsledku kterého mu reálně hrozilo, že bude muset opustit území České republiky. Na základě zde uvedeného se lze jednoznačně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána zcela účelově, též i s přihlédnutím k tomu, že žalobce po celou dobu pobytu na území České republiky žádné azylově relevantní skutečnosti netvrdil, rovněž i jím popisovaný konflikt ohledně převezení domu, vznikl podstatně dříve, než byla tato žádost podána.
11. Správní orgán odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „NSS“), a zejména na rozsudky sp. zn. 2Azs 23/2004 ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, z nichž byl dovozen závěr, že *o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového*. *Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti*. Současně se k tomuto vyjadřoval NSS ve svém rozsudku sp. zn. 3Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005, kdy dovodil: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“*
12. Správní orgán dále uvedl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v České republice a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky. K těmto účelům je možné využít některý z institutů cizineckého zákona. V této souvislosti správní orgán poukázal též na rozsudek NSS sp. zn. 7Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005 a upozornil, že žalobci po uplynutí doby správního vyhoštění nic objektivně nebrání v možnosti

podat si na území České republiky další žádost o pobytové oprávnění, například formou zaměstnanecké karty.

13. Námitky žalobce jsou v zásadě obecného charakteru, nikterak však nekonkretizují svou návaznost bezprostředně k osobě žalobce a jeho azylovému příběhu. Nutno též poznamenat, že žaloba je v některých pasážích značně jazykově nesrozumitelná, když v jejím obsahu mnohdy absentují některá slova nebo se naopak vyskytují v značné míře gramatické jevy jako špatné skloňování, apod. Přitom lze legitimně očekávat, že žaloba, jež je sepsána kvalifikovaným advokátem, bude přinejmenším poskytovat srozumitelný obsah a určitou formu. K obecné námitce žalobce, kdy tento vytýká správnímu orgánu nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části předmětného rozhodnutí, správní orgán uzavřel, že žalobce nespecifikuje, které konkrétní údaje u definice účastníka a správního orgánu příslušného ve věci rozhodovat chybí, dále která zákonná ustanovení v rozhodnutí absentují. Správní orgán se v této souvislosti ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Praze, který ve svém rozsudku č. j. 46Az 17/2016-21 ze dne 28. 2. 2017 uvádí ke stejné námitce téhož advokáta (v jiném právním případě) následující: *„Soud má za to, že výroková část napadeného rozhodnutí (která, jak je soudu známo z úřední činnosti, nijak nevybočuje z řady ostatních rozhodnutí žalovaného) obsahuje všechny potřebné údaje, a to jak identifikaci žalobce, tak i jednoznačné uvedení toho, jak bylo ve věci rozhodnuto, včetně relevantních ustanovení zákona o azylu ...“*.
14. K tvrzení žalobce týkající se nedostatečného posouzení důvodů pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu žalovaný upozornil, že mu není jasné, z čeho žalobce zde uvedené dovozuje, když taková pochybení správního orgánu pouze obecně popisuje, aniž by svá tvrzení jakkoli konkretizoval. **Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že potíže, uváděné žalobcem, nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.** Žalovaný se rovněž domnívá, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu.
15. Správní orgán striktně odmítá jakékoliv zlehčování situace žalobce a uvádí, že důvody pro udělení humanitárního azylu se též zabýval (str. 7 napadeného rozhodnutí), avšak byl nucen konstatovat, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení této specifické formy mezinárodní ochrany. Správní orgán je přesvědčen, že v souvislosti se správním uvážením nedošlo k porušení žádného procesního předpisu, ani obecných zásad správního řádu. Žalovaný upozornil, že v souladu s ustálenou judikaturou, na humanitární azyl není právní nárok, ale ani subjektivní právo a odkázal v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5Azs 47/2003.
16. K námitce, že žalovaný naprosto nepochopil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, odkázal tento na str. 8 a následující

napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán možností udělit žalobci doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak po posouzení výpovědí žalobce a dostupných aktuálních a relevantních informací dospěl k závěru, že jmenovaný nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Svoji námitku pak žalobce dále rozvádí a opírá především o fakt, že by se v případě návratu do své vlasti dostal do oblastí postižené válkou, přičemž by byl nucen se pravděpodobně do války i zapojit. Žalobce se též domnívá, že správní orgán se při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany zcela nelogicky zabývá skutečnostmi, které žalobce nikdy neuváděl a svou žádost o ně neopírá. Správní orgán poukázal v této souvislosti na fakt, že je to právě žalobce, kdo tvrdí ve svých žalobních námitkách nové skutečnosti, které přesahují obsah důvodů podané žádosti, když např. upozorňuje na obavy spojené s válečným stavem na, o kterých se v průběhu správního řízení vůbec nezmiňoval. Žalobce tak činí zjevně za účelem vygradovat svůj azylový příběh, doufajíc v získání příhodnějšího výsledku řízení.

17. Výše uvedené námitky žalobce jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany.
18. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení správní orgán hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce během žádosti uvedl. Co do podrobností odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými.
19. Žalovaný má za to, že nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
22. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
23. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Podle § 14b odst. 1 uvedeného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
26. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
27. Podle § 68 odst. 1 správní řád rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

28. Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2).
29. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladu rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

30. Krajský soud v Brně nejprve, než se vyjádří k jednotlivým žalobním námitkám, uvádí, že se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že žaloba žalobce je velmi obecná a ani pro soud není zcela srozumitelná. Soud pak uvádí, že v žalobě žalobce uvádí i nové skutečnosti, tedy skutečnosti, které vůbec neuváděl v průběhu řízení o udělení azylu, a to např., že v případě návratu do vlasti by se dostal do oblasti postižené válkou a pravděpodobně by se musel do války zapojit, přičemž žádné takovéto obavy při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ani v pohovoru, který byl ze strany správního orgánu žalobcem proveden, neuváděl.
31. Žalobce nejprve namítá, že rozhodnutí není přezkoumatelné a proto je nezákonné a to z toho důvodu, že rozhodnutí žalovaného nebylo náležitě odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a že ani výroková část rozhodnutí není v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, tedy s požadavky, v tomto zákonném ustanovení uvedenými.
32. S tímto soud nemůže souhlasit, neboť v tomto směru tvrzení žalobce není pravdivé.
33. Po zhlédnutí výrokové části rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-677/ZA-ZA12-VL16-2018 z 17. 12. 2018 je zcela zřetelné, že se jedná o rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kdy výrok splňuje všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž se jedná o typické rozhodnutí v případě neudělení mezinárodní ochrany žadateli o mezinárodní ochranu, kdy takováto rozhodnutí jsou vydávána ve všech případech neúspěšných žadatelů stejná. Nikdy se soud nesetkal s tím, že by kterýkoliv krajský soud České republiky tento výrok pokládal za nezákonný, nebo že by k takovémuto stanovisku dospěl Nejvyšší správní soud. Tuto námitku soud uzavírá tak, že je pouze účelová, neboť výrok rozhodnutí podmínku ust. § 68 odst. 2 správního řádu splňuje a stejně tak je to i se splněním podmínek ust. § 68 odst. 3 správního řádu, kdy z odůvodnění rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, proč mezinárodní ochrana žalobci nebyla udělena ani dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, kdy se všemi skutečnostmi se správní orgán řádně vypořádal, tedy se skutečnostmi, o nichž hovořil samotný žalobce, tedy

uváděl je v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a podrobně ji pak rozvedl v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 9. 2018.

34. Žalovaný se pak podrobně zabýval také politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, když se všemi podklady, které žalovaný v rozhodnutí použil, byl žalobce seznámen, proti zdrojům, z nichž byly informace získány, nic nenamítal a ani k jeho obsahu a v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 13. 9. 2018 a později v i protokolu o pohovoru uvedl, že poprvé vstoupil na území České republiky v roce 2005 – 2006, naposledy podzim 2016, v roce 2005/2006 přijel jako turista, požádal o pracovní vízum v ČR a dostal ho. Do roku 2017 měl pracovní povolení, prodlužoval si ho a zatím nedostal odpověď. Uvedl pak dále, že má podezření na tuberkulózu, cítí se normálně, bude v sanatoriu dva měsíce. Do té doby by měli zjistit, jestli má TBC. Zatím se ještě neví. Měli by to zjistit, aby nenakazil jiné lidi. Dále pak uvedl důvody žádosti o mezinárodní ochranu, kdy sdělil, že se bojí vrátit domů, má problém s příbuznými. Mají rodinný dům, rodiče a sourozenci zemřeli. Pokud byli rodiče naživu, nebyl problém, jak začal žalobce jezdit do ČR, chtějí si dům přivlastnit. Jiný důvod nemá.
35. Tyto údaje k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce poskytl uvedeného dne, tedy 13. 9. 2018 v Jevíčku.
36. Ani v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany 13. 9. 2018 žalobce neuvedl žádný jiný důvod žádosti o mezinárodní ochranu, než ten, který uváděl v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, dodal nadto pouze tu skutečnost, že na se těžko hledá práce, v případě přetrvávajících zdravotních potíží uvedl, že by se mohl léčit i na a dále sdělil na dotaz, co by se muselo změnit, aby se vrátil do země původu. Uvedl, že kdyby byla jistota, že jeho příbuzní mu nebudou chtít vzít dům a on nebude čekat každou noc, že mu budou ťukat na dveře, do země původu by se mohl vrátit. Dále sdělil, že jiné problémy s příbuznými neměl a k dotazu, zda by se mohl, ohledně problémů s domem a příbuznými obrátit na policii, že toto by učinit mohl, nemělo by to však žádný výsledek, nic by se nezměnilo. Policisté by totiž museli být neustále vedle něho, což nebudou. Sdělil, že ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány, s žádnými úřady, politicky organizován nebyl.
37. Žalobce ve své žalobě pak namítal, že má za to, že jeho azylové důvody nebyly řádně posouzeny, ať už jde o ust. § 12, či § 14 nebo § 14a.
38. S tímto ale soud v žádném případě souhlasit nemůže, neboť v odůvodnění rozhodnutí žalovaný sdělil, že žalobce je bez politického přesvědčení a v průběhu správního řízení s ním vedeného rovněž neuvedl, že by se ve vlasti jakkoliv politicky angažoval či měl jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Jako hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu pak označil snahu legalizovat si zde pobyt a také skutečnost, že se v případě návratu do vlasti obává násilí osob, jež jej mají nutit k převodu domu, který zdědil po rodičích, na své příbuzné. Žalobce rovněž nesdělil žádné skutečnosti, které by vedly k závěru, že by

byl na vystaven jakémukoliv jednání přiřaditelnému pojmu pronásledování ve smyslu zákona o azylu a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by takovou formu pronásledování očekával v případě návratu do své vlasti. Správní orgán konstatoval, že výše jmenovaný nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12a zákona o azylu a azyl se mu neuděluje. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán rovněž k závěru, že by výše jmenovaný mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodů jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo při zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žadatel v průběhu správního řízení nehovořil o žádných problémech odůvodněných jeho rasou, národností, náboženstvím či jinými azylově relevantními důvody, které by jej vedly k odchodu ze země, nebo pro které by se obával návratu do vlasti, a nezmínil ani jakékoliv své problémy s státními orgány či bezpečnostními složkami. Správní orgán tedy konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou taxativně vymezeny, tzn., že jim žádné jiné nelze podřadit. V této souvislosti správní orgán konstatuje, že jmenovaný nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti zapříčiněnou právě výše jmenovanými důvody zákonem o azylu stanovenými. Žadatel označil za důvod odchodu z vlasti pouze a jen snahu najít si práci. Jak vyplynulo z jeho výpovědi v průběhu správního řízení, neměl ve vlasti tehdy žádné problémy s tamními bezpečnostními složkami nebo ukrajinskými státními orgány.

39. K nejpodstatnějšímu důvodu žádosti výše jmenovaného, tedy zcela zjevné snaze o legalizaci jeho dalšího pobytu na území ČR, uvedl, že před 15 lety sem přijel na vízum, požádal o pracovní vízum a až do roku 2017 zde měl pracovní povolení, které si prodlužoval, ale naposledy dle něj nedostal odpověď, správní orgán konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, jsou jednoznačně vymezeny. Důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany výše jmenovaného je jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR, neboť zde dále hodlá pracovat a žít. Toto však není relevantním důvodem, který by opravňoval přiznání mu mezinárodní ochrany formou azylu. Správní orgán konstatoval, že sice chápe snahu žadatele o setrvání na území ČR, nicméně zdůrazňuje, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, konkrétně za pomoci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, který k tomuto účelu obsahuje řadu pobytových institutů, které ostatně žadatel doposud pro úpravu svého pobytu v ČR využíval. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ust. § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí.
40. Správní orgán pak poukázal na důležitou skutečnost, že žadatel požádal o udělení mezinárodní ochrany až v měsíci srpnu roku 2018, byť na území ČR dle svých slov pobýval již 15 let. Jmenovaný tak učinil až v době, kdy dle něj neví, jak dopadla jeho poslední žádost o prodloužení pracovního povolení a rovněž konflikt s rodinou ohledně dědictví domu na, na který se ve své žádosti jmenovaný

odkazuje, vznikl mnohem dříve. Žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy žadatel podal až v roce 2018, tedy až po mnohaletém pobytu v ČR a v době, co mu v souvislosti s probíhajícím správním řízením o vyhoštění již reálně hrozilo vyhoštění s území ČR. Správní orgán je tak toho názoru, že žadatel svou žádost podal s jediným cílem, a to legalizovat si pobyt v ČR a aby zabránil jeho případnému nucenému vycestování. Po uvedeném zhodnocení žádosti výše jmenovaného správní orgán považuje tuto žádost za čistě účelovou, podanou žalobcem s jediným cílem, tedy legalizovat si svůj další pobyt na území České republiky.

41. Pokud jde o žadatelovo zcela obecné tvrzení, že ve vlasti čelil konfliktům s rodinnými příslušníky ohledně sporu o dům po jeho rodičích, správní orgán uvedl, že žadatel vyjma blíže nespecifikovaného fyzického napadení, neuvedl v tomto bodě jediný konkrétní incident či událost, ale hovořil jen obecně bez dalších skutečností, čímž se dle názoru správního orgánu jen dále snažil vytvořit jakékoliv relevantní důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, která byla i s odkazem na shora uvedené závazné stanovisko ve skutečnosti motivována zcela jinak. Správní orgán pak uvedl, že žadatel hovořil ve vztahu ke své osobě pouze obecně o výhrůžkách osob poslaných rodinnými příslušníky, nestal se, jak vyplynulo z jeho výpovědi, v této souvislosti vyjma zmíněného blíže nespecifikovaného fyzického napadení, u něž nebyl schopen dostatečně definovat jeho původce ani původ, terčem jakýchkoliv fyzických útoků ze strany jiných osob, a už vůbec ne ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, na něž se navíc ohledně těchto údajných problémů nikdy neobrátil s žádostí o pomoc. Žadatel tak nevyužil k řešení svých případných problémů v zemi původu, které navíc nikdy nedosáhly zvýšené intenzity či opakovanosti, tedy porušení jeho základních lidských práv, právní prostředky, které mu dává země jeho původu k dispozici a raději vycestoval z vlasti.
42. Správní orgán k ekonomickým důvodům podané žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného a jeho tvrzení, že na je nedostatek pracovních příležitostí, konstatuje, že si je vědom ekonomických potíží, se kterými se ukrajinští občané aktuálně potýkají. K tomu je však nucen konstatovat, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byly skrytě namířeny proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Nic takového však v případě jmenovaného zjištěno nebylo. Správní orgán v této souvislosti odkázal na informace, které má, dle nichž se i v současnosti potýká s ekonomickou krizí, přičemž ozbrojený konflikt celkové zhoršování hospodářské situace v této zemi prohlubuje. Křehká společensko-ekonomická situace lidí žijící na obou stranách kontaktní linie se zhoršila na bezprecedentní úroveň a byla ještě ztěžována ekonomickou stagnací s omezenými vyhlídkami na zaměstnání a na prostředky k získání živobytí. Správní orgán konstatoval, že uvedená nedobrá hospodářská situace na jistě postihuje velkou část občanů

země a žadatelem tvrzené ekonomické potíže ve vlasti tak rozhodně nelze považovat za důvody ve smyslu zákona o azylu relevantní.

43. K aktuální bezpečnostní situaci na, která je správnímu orgánu z jeho správní činnosti samozřejmě známa a kterou se správní orgán nad rámec žadatelem tvrzených potíží ve vztahu k žadateli rovněž zabýval, správní orgán konstatuje, že za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na S odkazem na citované informační zdroje i skutečnosti obecně známé, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, správní orgán konstatuje, že není žádný důvod domnívat se, že by stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o různě intenzivní ozbrojené střety mezi bezpečnostními složkami a místními separatisty v a oblasti na východě při hranicích s Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Jmenovaný v průběhu správního řízení neuvedl jedinou obavu z návratu na pro zhoršení bezpečnostní situace v zemi. Jmenovaný žadatel jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl místo v oblasti, která je dostatečně vzdálena od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzují správním orgánem shromážděné informace o Správní orgán poukázal na to, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze a oblast a i pokud by na probíhal ozbrojený konflikt, kterým by byl žadatel ohrožen, nejednalo by se o důvod pro udělení azylu. Správnímu orgánu nezbyvá než konstatovat, že dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které byly donuceny opustit svou oblast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. Správní orgán zopakoval, že ze všech citovaných zdrojů jednoznačně vyplývá, že na území neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí.
44. Správní orgán s ohledem na vše výše uvedené konstatoval, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
45. Vzhledem k tomu, že žadatel je svobodný, nemůže se na něho vztahovat ani ust. § 13 zákona o azylu.
46. Správní orgán, jak v odůvodnění uvedl, se zabýval i podmínkami udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Na základě všech těchto aspektů nenalezl správní orgán zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán konstatuje, že žadatel je plně svéprávným, dospělým, svobodným mužem, který nikterak nedoložil, že by jeho pracovní schopnost byla snížena, v důsledku čehož by si prostředky k živobytí nemohl zajistit prací, ale naopak projevil vůli a schopnost pracovat. Jmenovaný v průběhu

správního řízení s ním vedeného rovněž uvedl, že si prostředky na zdejší živobytí zajišťoval prací a proto si je přes veškeré ekonomické problémy na může stejně zajistit ve své vlasti. Jmenovaný se dle jeho slov cítí zdrav a kromě preventivního pobytu v sanatoriu pro podezření z TBC, rovněž nehovořil o jakýchkoliv zdravotních potížích, které by mu měly bránit v návratu do vlasti. Správní orgán připomenul, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žadatele však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal a proto azyl podle § 14 zákona o azylu se neuděluje.

47. Jak z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, správní orgán se zabýval i možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný neuvedl ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na v roce 2000 zrušen.
48. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně.
49. Pokud jde o žadatelem zmiňované obavy z výhružek stran neznámých osob jednajících ve prospěch jeho příbuzných, kteří se tak domáhali převodu jeho domu po rodičích, správní orgán zopakoval, že se v daném případě jedná o ojedinělý dva roky starý případ, proti němuž se žadatel mohl a měl bránit, a to minimálně oznámením policejním orgánům. Pokud k takovému jednání došlo, pak bylo jednoznačně vedeno ze strany soukromých osob, za které je nutné tyto žadatelovy spoluobčany označit, neboť rozhodně nejde o představitele oficiálních ukrajinských orgánů a politiky, ani oficiálních bezpečnostních složek Pokud měl navíc žadatel skutečné obavy, mohl a měl o tom informovat kompetentní orgány. Podle dostupných informací na existuje v současné době dostatek právních norem, aby se mohl před takovým jednáním bránit a vyhledat pomoc v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod, a to i k podání stížnosti proti případnému neadekvátnímu postupu příslušníků policejních orgánů a jiných orgánů státní moci.

50. Podle informací MZV ČR, č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018 nic nenasvědčuje ani tomu, že by žadatel byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Z této informace vyplývá, že ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu ze strany státních orgánů neumožňuje. Nejsou známy ani případy postihu navrátilivších se uprchlíků z Zastupitelský úřad v nedisponuje informacemi o znevýhodňování nebo diskriminaci těchto osob ze strany státních orgánů. Po návratu do vlasti nečelí větším problémům, než ostatní občané
51. Správní orgán v případě výše jmenovaného žadatele posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dle informace OAM,: Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 jednoznačně vyplývá, že ve srovnání s rokem 2014 se v letech 2015, 2016 a 2017 politická a bezpečnostní situace v zemi stabilizovala, a jako takovou ji lze charakterizovat i v roce 2018, ačkoliv centrální vláda nadále neměla pod kontrolou poloostrov, který byl po anexi včleněn do, a část a, na jejichž území byly vytvořeny samozvané lidové republiky, kontrolované separatisty. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2017, ani v průběhu roku 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších oblastí kromě Z výše citované zprávy však jednoznačně vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech, ve zbytku země je bezpečnostní situace zcela stabilní, tento stav panuje již čtvrtým rokem, a i přes občasné porušování dohod, a to na obou stranách zóny dotyku, lze konflikt na východě označit za zakonzervovaný a dlouhodobě neměnný. Výše jmenovaný dle vlastních vyjádření před odjezdem z vlasti žil ve vesnici v, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. Správní orgán na základě skutečností sdělených žadatelem a posouzení informací o zemi původu rovněž neshledal, že by bylo vycestování do vlasti v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
52. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.
53. Na žalobce se nemůže vztahovat ani ust. § 14b zákona o azylu, neboť není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany.
54. Krajský soud v Brně pak uvádí, že porušení žádných procesních předpisů neshledal v řízení o udělení mezinárodní ochrany a ani při vydání napadeného rozhodnutí, jak již výše v odůvodnění rozsudku uvedl, dospěl také k závěru, že skutkový stav

byl zjištěn náležitě, v souladu s ust. § 3 správní řádu a také byl správně podle příslušných ustanovení zákona o azylu posouzen.

55. Soud zdůrazňuje, že má stejně jako žalovaný za jednoznačně prokázáno, a to z výpovědí samotného žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, že žalobce nenaplňuje podmínky ust. § 12a, § 12b zákona o azylu a že žalobci samotnému jde pouze o to, aby si legalizoval pobyt na území České republiky, kde v podstatě pobývá již 15 let, na území se zejména z ekonomických důvodů vracet nechce, neboť na území České republiky jsou pro něho lepší ekonomické podmínky než na Tato skutečnost však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Pokud žalobce chce na území České republiky setrvat, bude muset splňovat podmínky zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, tak jako tomu bylo již v předchozí době, kdy zde pobýval dlouhodobě a pobyt podle tohoto zákona měl v ČR povolen.
56. V případě žalobce nebyly splněny ani žádné podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť se jedná o muže, který sám žádné zdravotní problémy nepociťuje, pokud v době podání žádosti o azyl bylo podezření z TBC a proto byl z preventivních důvodů žalobce umístěn po určitou dobu v sanatoriu v Jevíčku, v době, kdy podával žalobu, od doby jeho umístění v uvedeném zařízení již uplynulo několik měsíců a žalobce nepředložil ani soudu žádnou lékařskou zprávu ohledně TBC a o tom, že je svému okolí kvůli zdravotnímu stavu nebezpečný. Nicméně soud uvádí, že i pokud by bylo toto prokázáno, nejedná se o nemoc, jak uvedl samotný žalobce, která by se nedala léčit i na Soud tedy uvádí, že i otázkou udělení humanitárního azylu se žalovaný velmi pečlivě zabýval, což vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí a stejně tak i možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu, když se zabýval podrobně situací na, v jednotlivých oblastech, kdy je všeobecně známo i soudu, že pokud jde o ozbrojený konflikt, probíhal pouze v části, ostatní oblasti byly pod kontrolou státu, kde žádné nebezpečí nehrozilo. Žalobce před odjezdem z pobýval v, kde k žádným ozbrojeným konfliktům nedocházelo, tedy v tomto případě mu žádné nebezpečí nehrozilo, a žádné nebezpečí v uvedeném smyslu ani žalobce nenamítal v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.
57. Soud po zhodnocení celé situace tedy dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyla splněna žádná z podmínek ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b o azylu a proto mu azyl nebyl udělen, přičemž rozhodnutí bylo řádně, srozumitelně a dostatečně zdůvodněno a skutkový stav zjištěn nade vší pochybnost.
58. Proto soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. září 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně